

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 920/2017
19.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Гавриловић, адвокат из ..., против тужених Издавачког предузећа „ББ“ ДОО из ..., и ВВ из ..., чији је пуномоћник Сава Стојановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4. 141/2016 од 01.09.2016. године, у седници већа од 19.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4. 141/2016 од 01.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П4. 128/13 од 18.03.2016. године, ставом првим изреке, прекинут је поступак у односу на туженог Издавачко предузеће „ББ“ из Ставом другим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском од 15.12.2015. године. Ставом трећим изреке, тужени ВВ је обавезан да тужиљи накнади штету у износу од 4.841.690,00 динара са законском затезном каматом од 18.03.2016. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле преко досуђеног износа. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 955.334,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж4. 141/2016 од 01.09.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем и петом изреке.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Тужилца је доставила одговор на ревизију.

С обзиром да је ревизија дозвољена, према новелираном члану 403. став 3. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11), нема законских услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је током трајања брака са пок. ПГ (преминуо ...1995. године), са руког језика превела књигу ДД „...“, коју је под својим именом објавио супруг тужилце 1963. године, а књигу је издао ИРО ЂЂ из Супруг тужилце је тражио од тог издавача да тужилца буде означена као коаутор превода, с обзиром да он није знао руски језик, што је потврђено од стране сведока ЕЕ, који је навео да је тужилца аутор наведеног дела. Тужени су се са супругом тужилце дана 27.10.1990. године споразумели око економског искоришћавања наведеног дела, с тим што је овај споразум осим супруга тужилце потписао тужени ВВ, без печата ИП „ББ“ из Београда, чији је тужени био оснивач и директор, као и један од оснивача издавачког предузећа ЈУ „ББ“ које је комисионо продавало књигу „...“. У овој парници правноснажном пресудом Окружног суда у Београду П 78/05 од 16.07.2008. године, утврђено је да тужени Издавачко предузеће „ББ“ из Београда и тужени ВВ нису титулари било ког имовинског ауторског права на преводу са руског на српски језик спорне књиге, чији је аутор тужилца, и забрањено им је да умножавају, рекламирају, продају и на било који други начин користе наведено дело тужилце као аутора. Утврђено је да је тужени „ББ“ спорну књигу издао у пет издања у укупном тиражу 16870 примерака, с тим што је књига у меком повезу имала цену 1.540,00 динара, а у тврдом повезу са ПДВ-ом 4.200,00 динара. Првотужени „ББ“ ДОО брисан је из регистра дана 14.01.2011. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је друготужени обавезан да тужилци на име накнаде штете исплати 4.841.690,00 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Наиме, из утврђеног чињеничног стања произилази да су тужени 1990. године неовлашћено штампали предметну књигу и повредили ауторска права тужилце, у складу са чл. 5., 27. и 95. тада важећег Закона о ауторском праву („Службени лист СФРЈ“ 15/78, 24/86, 21/90), као и чл. 19. и 20. Закона о ауторским и сродним правима („Службени лист СФРЈ“ 24/98), важећег у време објављивања издања предметне књиге. Друготужени је био оснивач и директор

првотуженог, према коме је поступак прекинут због брисања из регистра привредних субјеката. Тужени ВВ је као власник и овлашћено лице организовао и спроводио активности у вези штампања и објављивања предметне књиге, које су довеле до повреда ауторских права тужиле, а након брисања из регистра првотуженог он је основао ново издавачко предузеће како би даље несметано обављао издавачку делатност и избегао одговорност за повреду тужиљиних ауторских права, па је правилан и закључак другостепеног суда да има места примени института пробоја правне личност из члана 54. Закона о предузећима, односно члана 15. Закона о привредним друштвима. По оцени Врховног касационог суда, висина накнаде штете правилно је утврђена према цени књиге и броју издатих примерака, као и проценту накнаде која припада преводиоцу. С обзиром на наведено, ревизијом туженог се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Наводима ревизије којима се указује да је тужени супругу тужиле исплатио целокупан износ на име ауторског хонорара, и да није доказано да је тужиле аутор спорне књиге, као и да је цена књиге погрешно утврђена, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђеног чињеничног стања, због чега се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић